

[Flygaard]

en følelse af større retssikkerhed, i hvert fald en større grad af usikkerhed.

Som en fortsættelse af denne betragtning vil jeg yderligere føje til, at hvis man tænkte sig en reform på indkomstskatteområdet – og det er jo nok det, forespørgslen først og fremmest har centreret sig om – så forekommer det os at være en fordel, hvis man var i stand til at gennemføre en rent proportional beskatning uden nogen form for fradrag. Det giver helt oplagt færre kontrolproblemer. Nu er vi selvfølgelig udmærket klar over, at en så vidtgående reform gennemfører man ikke fra den ene dag til den anden, men derfor skal det alligevel påpeges, at en skattelovgivning i den retning på indkomstbeskatningens område ubetinget vil være en fordel.

Jeg vil også godt pege på, at man ikke på de enkelte områder bør have for hyppige ændringer af skattereglerne. Hvor klare disse bestemmelser end måtte være – de har jo ikke altid været lige klare, det skal dog tilføjes – er hyppige ændringer af skattereglerne ikke at foretrække, for det kan være svært for myndighederne og for skatteborgerne at følge med, når skattekværnen maler.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om forholdet mellem embedsmænd og folkevalgte. Jeg deler den opfattelse, som er kommet til udtryk fra forskellig side, at det ikke er et spørgsmål om et enten-eller. Jeg tror ikke, man kan undvære embedsmændene i et skattesystem; så ville det nok komme til at gå meget dårligt. På den anden side tror jeg heller ikke, man kan undvære det folkevalgte element til at skabe den fornødne smidighed i det. Det er måske ikke alle embedsmænd, der er i besiddelse af den smidighed, og de føler måske heller ikke, at det netop er deres opgave at udøve den – med udgangspunkt i, at de direkte er sat til at administrere den pågældende lov.

Der har været en betydelig nedgang i antallet af sager i landsskatteretten. Det kan godt med en vis ret tages som udtryk for, at man har fået en større grad af retssikkerhed og tilfredshed på området, men dermed er selvfølgelig ikke sagt, at man ikke kan nå videre ad denne vej.

Jeg vil gerne slutte med at give tilslutning til de synspunkter, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på omkring retsfølelsen. Det er helt klart, at det ikke blot er et juridisk spørgsmål. Vi kan vel alle sammen være eni-

ge om, at det juridiske grundlag skal være i orden. Men retsfølelsen i forbindelse med en skattelovgivning er ikke bare et juridisk spørgsmål, det er i høj grad også et spørgsmål om, hvilken skattepolitik der skal føres i dette land.

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Tastesen og et par af regeringens blomsterpinde ironiserede over, at forespørgslen kom her i dag. Vi må sige, at når den kom, er det, fordi ministeren i sommer har været så usigelig stædig. Han ville ikke ned sætte det udvalg, som venstre forsøgte at få. Nu ser det tilsyneladende ud til, at presset virker, for man kan da vanskeligt tolke hr. Tastesens udtalelser her på anden måde, end at hr. Tastesen og hans parti vil kunne støtte det dagsordensforslag, som venstres ordfører har fremsat her i dag. Forhåbentlig vil vi også senere se, at presset fra andre steder i folketingsalen vil ændre socialdemokratiets og regeringens holdning til venstres forslag om, at retsudgifter til varetagelse af interesserne ved indkomstskatteopgørelsen gøres til en fradragsberettiget udgift.

Sagens kerne er jo, at opfattelsen af retssikkerhed i skattesystemet i mange tilfælde vil være det samme som den enkelte borgers opfattelse af retssikkerhed i det hele taget. Der er mange mennesker, der kun møder retssystemet i form af indkomstskatteopkrævningen, og derfor er det så vigtigt, at retsbevidstheden ikke lider skade netop på det område.

Her i Danmark har vi et stort indkomstskattetryk – det er verdens absolut største – og der er vel ikke noget at sige til, at skatteydernes frustrations- og irritationstærskel falder i takt med, at skattetrykket stiger. Over for det har vi så en skattelovgivning, hvis grundlag har været nogenlunde uændret i over 70 år, så det er kun naturligt, at skatteadministrationen på en lang række områder bliver henvist til at etablere en praksis igenem fortolkninger og sammenholden af ældre afgørelser. Det lader sig ikke bortforklare, at der i de senere år er sket en stramning af skattepraksis. Det lader sig heller ikke bortforklare, at denne stramning i et betydeligt omfang er blevet underkendt af domstolene. Derfor er problemet reelt, og derfor kalder det på handling.